

# NEFES

Muhammet YILMAZ

Anne dedi çocuk. Bütün dillerin anlamını bir nefeste fısıldar gibi.

-Gözüme örümcek kaçtı. Uzun süredir örüyor ağını içimde, kelimele-  
rimde, belki ruhumda. Ördükçe ağını kararması gerekirken aydınlanıyor  
bütün dünyam. Dış dünyanın gecesinden geçip sabahın ilk saatlerine ula-  
şıyor ruhum. Bedenlerimiz, dış dünyanın mıdır anne yoksa iç dünyamızın  
bir yansıması mı? Bütün çabamız ruhumuzu bedenimize yetiştirmek için  
midir yoksa bedenimizi ruhumuza devşirmek için mi? Nemrut'un ateşin-  
de yanmayan bedeni midir İbrahim'in yoksa ruhu mu? Yanmayarak bedeni  
mi korumuştur ruhunu İbrahim'in yoksa ruhu mu sarmalamıştı ateşten önce  
bedenini? Ya bizim bedenimiz anne... Aynalarda tekrar bize yansıyan bede-  
nimiz ve içimizden başka hiçbir yansımasını göremediğimiz ruhumuz... Bu  
çağ anne hangisine ruh hangisine beden? Hangimize ruh hangimize beden?"

Nefes dedi annesi ve bir kuş kondu odanın pervazına. Kuşu görünce  
âdet olduğu üzere sessizce mutfığa yöneldi. Nefes, su, kuş, ekmek kelimeleri  
uçuşuyordu özgürce içinde. Mutfığa girince önce nefes dedi aldı, sonra su  
dedi aldı sonra ekmek dedi ve aldı, kaldı. Yıpranmış ama onu terk etmemiş  
bir sandalyeyi kendine çekti ve bitkin bir halde oturdu. İçti suyunu ruhuna  
kadar. Nefes'in soruları nefesini alıyordu ondan. Sandalyeden yavaşça kalktı.  
Bardağı bıraktı sehpanın üzerine. Pencereye doğru yöneldi. Düşünceleri ne  
kadar hızlı ve hareketli ise bedeni o oranda yavaş ve isteksizdi. Pencerenin  
önünde durdu. İçinde olanları bırakıp dışarda olanları anlamaya çalışırcası-  
na pencereyi açtı. Pencereyi açtığı anda mutfağın penceresinden şırl şırl bir  
ses ve ardından odayı dolduran toprak kokusu... Hâkî renk bir nefes çekti  
ki içine bedenini aşıp ruhuna ulaşmasını diliyormuşçasına. Yağan yağmuru  
izlemeye başladı. Temiz bir toprak kokusu doldurdu havayı ve içini. Öylece  
kaldı uzun süre. Aldığı nefeslerden ve diğer odada onu bekleyen Nefes'in-

den bihaber. Yağmur onun ruhuna ulaşmaya çalışırcasına hızlanmıştı. **Titredim, üşüyorum galiba. Ne çok şeyden üşüyoruz. Dışardaki yağmurdan, içimizdeki güneşten. Kendi iç dünyamızda yağan yağmurda ıslanmayı ihmal etmeseydik üşümezdik ne içimizdeki yağmurdan ne de dışardaki kardan. Oysa ne çok üşüyoruz bu çağda.** Diğer pencereyi de açtı. Pervaza baktı. Düünden kalan ekmeğin kırıntılarını o anda fark etti. **Her şey mi artık, fazla veya eksik...**

Suyun insan ruhuna yağın etkisiyle döndü geriye yine aynı yavaşlık ve dikkatle. Odasına geçti. Eline ince bir şal aldı. Ve elinde şal döndü etrafında sanki şalı tavaf ediyormuşçasına. Odanın her köşesinde gözlerini yeterli süre durdurduğuna emin olduktan sonra odadan çıktı. Gördüklerinin hatırası zihnine ulaşmadan önce geldi mutfak kapısının yanına. Sol eliyle ışığı söndürdü. Bir anda karanlık çöktü odaya. Zaten hep daha hızlı çöker karanlıklar aydınlığa. Gözlerinin odaya uyumunu beklemedi. Karanlık odada sağ elinin yordamıyla az önce bıraktığı- “ki az önce”nin gerçekte ne kadar süre olduğundan emin olmaksızın-sandalyeye ulaştı. Aynı sessizlik ve yavaşlıkla çöktü sandalyeye. Hafif bir rüzgâr eşliğinde yağmurun ruhu yeşerten o mistik sesi geldi tekrar kulağına. **İşte ben ve ben.** Kendisi dışında her şeyi görmesini sağlayan gözlüğünü de aldı sol eliyle ve masaya bıraktı. İşte, dedi. Hiçbir şeyi göremediğimizde sadece kendimizi görebiliriz. Ne gözlüğe ihtiyacımız vardır, ne gözlerimize ne de ışığa. Elleri şakaklarında başını masaya doğru eğdi. Sol elinin üstünde sağ eli, ellerinin üstünde zihni. Evlilik yüzüğünün tam üstünde ise alınının biraz sağı. Öylece kaldı. Yarı ruhunda, yarı bedeninde. Yarı uykuda, yarı uyanık bir halde. Eşi Ferruh’un ölümünden sonra nefesi her geçen gün azalmış Nefes’i ise her geçen gün biraz daha büyümüştü. Tek “nefesi” idi kızı. Onun için bedeninin ve ruhunun kesiştiği nokta idi. Geçmişinin adımı geleceğinin izi... Ne zaman büyüdü ki ruhunu sorgular oldu diye düşündü. Ferruh düştü aklına. Hep aklına düşerdi kalbinden. Ferruh son demlerinde “insan kalbe bir kere düşer akla ise binlerce” demişti. Neden kalbe bir kez akla binlerce kez düşebilir insan, diye sormuştu eşine Nefes’in annesi. Çünkü “kalbe bir kez düştün mü oradan çıkış yoktur. Akla düşen her şey kalpten düşer. Kalp ruh gibidir, akıl ise beden” diye cevaplamıştı Ferruh.

Âh diye gözlerini açtı Nefes’in annesi. İçim geçmiş, geçmiş ama geçecek mi dedi. Ne ferim kaldı ne de ruhum. Kuşların cama vuruşu gibi yağmur sesleri yükseldi bir anda. Uzak bir sokak lambasının sarı ışıklarını görümsedi gözleri yarı açık ve bulanık. Sağ elini alnına götürdü tekrar ve hafiften ovuşturdu alnını. Yüzüğün izi çıkmıştı alnına. Hafif bir tebessüm belirdi yüzünde. Gözlüklerini taktı. Üstünden şalını aldı ve pencereye yöneldi. Dışarıya mı

yağyorsun içime mi bilemiyorum dedi yağmura. Yağmur hafifledi o anda. İçerisi soğumuş diye geçirdi içinden ve pencereyi kapattı.

Nefes'in sesini duydu o anda: "anne". Âh dedi Nefes'in annesi. Ekmek kırıntıları alarak kızının yanına döndü. Önce kızına baktı sonra pervaza. Anne, dedi uçtu. Bekledi seni uzun süre. Sonra uçtu. İçime ve içimden. Şimdi bütün pervazlar benim. Bütün pervazlar içim. Lütfen anne gelsinler. İçime gelsinler. Kuşlar... Örümcek istemiyorum anne kuş istiyorum. Kuşum olsun istiyorum. Ve ben anne kuş olmak istiyorum. Babam gibi. Annesi tekrar kızına sonra tekrar cama baktı. Buğulu camdaki yazıyı okudu: "gel ya da geleyim." Annesi :

-Ekmek getirmişt看 ben de.

-Hep geç kalıyorsun anne. Hep geç kalıyoruz.

-Oysa sürekli koşuyormuşum gibi hissediyorum kendimi. Durursam bir anda düşecekmişim gibi.

-Belki de koştuğumuz için düşünüyoruzdur. Belki de ne kadar hızlı koşarsak o kadar çabuk olur düşmemiz.

Annesinin elinden tuttu ve onu önce kendine sonra pencereye yaklaştırdı. Yağmur dinmiş bulutlar dağılmıştı. Birkaç yıldız tekrar bulutları aralamaya çalışıyordu. Hareketleriyle annesini de gökyüzüne, yıldızlara bakmaya davet etti.

-Yıldızlar hiç koşmuyorlar ama düşmüyorlar da. Ben oyun oynarken sürekli koşuyorum ve ne kadar hızlı koşarsam o kadar da kötü düşünüyorum. Ne kadar koşarsam yaralarım o kadar çok acıyor.

-Rüyayı anlatmayacak mısın artık.

-Biz zaten rüyadayız anne farkında değil misin?

-Örümcekten bahsediyorum.

Nefes camı açtı ve tekrar toprak kokusu doldurdu içeriyi. Hâki bir koku. Nefes, dışardaki karanlık da biz görmeden pencereden içeri girmiş midir diye düşündü. Ama bunu annesine söyleyemedi. İkisi birlikte gözleri karanlıkta bedenleri odada bir süre öylece kaldılar.

-Örümcek, ankebut. Kur'anda adı geçen sure. Hani sen öğretmiştin. Çok garipti. Senin bana anlattığın masal ülkelerinden birindeydim sanki yer yemyeşil gök ise masmaviydi. Sonra her şey birden değişti. Kutuyu andıran betondan yapılmış bir odanın içinde tek başıma idim. Bomboş idi içi. Sadece ben vardım. Karanlık çok karanlık. Sadece sağ tarafta ve üstte pencere

vardı. Kapı yoktu ve ben oraya nasıl geldim nasıl girdim bilmiyordum. Beton odanın tam ortasına üstteki pencereden ay ışığı vuruyordu. Sağdaki pencere ve üst köşeler örümcek ağı ile örülmüştü. Ağları vardı ama örümcek yoktu. Çok korktum.

Nefes rüyasını anlatmaya daha fazla devam edemedi, sustu. Nefesi gitmiş gibiydi. Tekrar o anı hatırladı. Rüyasını ve ürpererek uyanışını, kokusunu. Annesinin uzattığı bardaktan bir yudum aldıktan sonra devam edebildi:

-Rüyaya inanır mısınız?

-İnanırım. Yusuf peygamberin rüyasını gerçek kılan Rabb'ime inandığım gibi.

-Senin Rabb'in rüyayı gerçek kılmak yerine gerçeği rüya kılabilir mi? Rüya gerçek, gerçek ise rüya olabilir mi, yapabilir mi bunu?

Annesi bakışlarını pencereden kızının yüzüne kaydırdı. Kızının aklından, kalbinden geçenleri okumak istedi ama başaramadı. Oysa rüya sahibi annesinin zihninden geçenleri okumuştur.

-Anne, bilmek için büyük olmak yetmez. Hissetmelisin ki beni anlayasın.

-Neden anlatmaya devam etmiyorsun? Devam edersen belki seni anlayabilirim.

-Rüyamı tamamlayamam çünkü sen ne rüya sahibisin ne de rüyamı tabir edecek Yusuf peygamber.

Kapı sesiyle uyandı Nefes. Önce elleriyle gözlerini ovuşturdu. Yatağında hafifçe doğruldu. Odanın penceresine, köşelerine baktı. Ne örümcek ağı vardı ne de örümcek. Onu rüyasından ve uykusundan uyandıran kapı sesi tekrar yükseldi. Biri kapıya vurmaya devam ediyordu. Kalktığı anda okurken uyuya kaldığı "Küçük Prens"i gördü. Kapıya doğru yöneldi. Annesi çoktan kapıyı açmış mahallenin "deli"si Zarif ile konuşuyordu. Kulak misafiri oldu Zarif'in söylediklerine:

-Dün gece rüyamda Ferruh'u gördüm. Delicesine yağmur yağıyordu. Çok ıslanmıştı. Üstümdeki binbir yamalı pardesümü çıkardım üzerine örttüm. Sonra harabe bir yere sığındık. Üstü tamamen örümcek ağı ile kaplı idi. Yağmur geçirmiyordu. Yağmur dinene kadar öylece bekledik. Ne o konuştu ne de ben.

Nefes usulca ayrıldı yanlarından. Mutfağa geçti. Masadan annesinin şalını aldıktan sonra pencereye yöneldi. Pencereyi açtı, derin bir nefes çekti. Pervaza kuşlar konmuştu. Yağmur ise rüyadaki gibi yeniden başlıyordu.